

Buồn Trong Thơ Bát Ngát

Tứ thời vô Xuân Hạ, nhất vũ tiện thành Thu...Lời người tự ngàn xưa...nói khơi khơi mà đúng!

Bốn mùa, ngày thì nắng, đêm quang đặng trăng sao...Một cơn mưa nhen ngào, buột miệng: Mùa Thu Tới!

Người làm thơ thì đợi / mùa Thu để làm thơ. Người làm nông có chờ...một cơn mưa tưới ruộng?

Dưới cái đầm, rau muống / có nước cứ lên bờ...nở bông trắng đơn sơ...người mong người ứa lệ...

Bốn bốn năm như thế, ngày tháng trôi, trôi qua...ai xa thì vẫn xa, ai gần thì...gần gũi!

Nói để cho có nói, không nói là vô ngôn! Không nói vẫn nghe ồn / tiếng mưa rơi trên vách...

Tiếng mưa vang tí tách. Tiếng khóc hay tiếng cười? Việt Nam Việt Nam ơi / Tứ-Thời-Vô-Xuân-Hạ!

Làm cây thì mọc lá / lá xanh rồi lá vàng! Làm hoa, nở rồi tàn / tàn rồi rơi rồi rụng...

Làm người thì lúng túng / dạ thưa quan, bẩm quan. Chữ Ấm No, Cơ Hàn đã hóa thành Tình Huống!

Một cơn mưa dẫu muộn, thiên hạ cộng tri thu...Một cơn mưa cơn mơ, thân hạ chờ thắt ruột!

Tôi bỗng nhớ Đất Nước...làm như mình đã quên!

Tôi được sống bình yên, anh chị em sao nhỉ?

Tứ thời vô thiên địa...trời đất thật bao la! Có một chút xót xa, buồn trong thơ bát ngát!

Trần Vấn Lệ